

[Handelsministeren.]

skaber en stadig stigende efteruddannelse for søfartens folk og derved gør dem stadig bedre egnede til at klare den nye situation i et i høj grad valutagivende erhverv. Jeg takker for betragtningen om, at der her også er tale om en administrativ forenkling for både redere og samfund og de organisationer, der skal beskæftige sig med denne lovs administration.

Jeg er enig i hr. Elmholts betragtninger om, at skoleskibet „Danmark“ foruden at være et fornuftigt uddannelsessted også på en helt fortrinlig erhvervsmæssig og turistmæssig måde repræsenterer Danmark i det fremmede. Jeg vil gerne besvare hr. Elmholts spørgsmål derhen, at når man gerne vil fastholde dispensationsadgangen, så er det motiveret i, at et skib i en periode kan være oplagt, taget ud af drift, og så ville det være urimeligt, om dette skib kom til at betale for den periode, hvori det slet ikke har været anvendt. Det kan også have været oplagt i en hel periode, og det er et af de mest typiske eksempler, hvor dispensationsadgangen træder i kraft.

Endelig takker jeg for hr. Vivikes helt positive holdning. Jeg håber ikke, at de øvrige herrer misforstår mig, hvis jeg siger, at hr. Vivike har et helt særligt kendskab til den problematik, der her er rejst, og derfor er jeg taknemlig for hr. Vivikes meget positive holdning.

Jeg videregiver altså dette forslag, og hvis der ønskes udvalgsarbejde i folketinget, og hvis man ønsker yderligere spørgsmål besvaret dér, så gør vi meget gerne det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om Lønmodtagernes Garantifond.

(Lovforslaget (nr. 26) findes i tillæg A, sp. 417, fremsættelsen i tidenden sp. 480).

Lovforslaget sattes til forhandling.

K. J. Mortensen: Forslaget til lov om Lønmodtagernes Garantifond er på en måde en genfremsættelse af det socialdemokratiske forslag, der blev behandlet den 2. december 1970. Ved første behandling fik dette forslag en ret god modtagelse, idet bl. a. den daværende arbejdsminister udtalte ifølge Folketingstidende 1970-71 sp. 1836:

„Regeringen er enig i den generelle målsætning, som lovforslaget er udtryk for“,

ligesom hr. Simonsen udtalte, at målsætningen i forslaget på mange måder var rigtig og rimelig. Vi fik alligevel ikke lovforslaget færdigbehandlet i sidste samling, bl. a. fordi man fra de daværende regeringspartiers side ønskede at overføre forslaget til et udvalg, der behandlede spørgsmål vedrørende feriepenge.

Selv om der er en vis forbindelse, finder vi fra socialdemokratiets side ikke, at dette forslag om Lønmodtagernes Garantifond skal afvente afslutning af arbejdet i det andet udvalg, og derfor har arbejdsministeren nu fremsat sit forslag om en løngarantifond.

Forslaget adskiller sig fra det tidligere forslag på adskillige punkter. Det er ikke alene cifrene, der er byttet om. Sidste år hed det lovforslag nr. 62, i år hedder det lovforslag nr. 26. En hel del af de bemærkninger, der blev fremsat i udvalget vedrørende de påståede fejl og mangler ved det første forslag, er der taget hensyn til. Bl. a. er der i lovforslagets § 1 givet en nærmere forklaring på, i hvilke tilfælde garantifonden skal træde til.

Ligeledes er der i det nu fremsatte forslags § 3 stadfæstet, at den højeste udbetaling fra fonden kan blive på 25.000 kr. til en enkelt lønmodtager.

Det må vist også betragtes som ganske udmærket, at der i forslaget er bemærket, at fonden kan foretage en a conto-udbetaling, såfremt det endelige krav ikke er færdigdokumenteret, hvilket naturligvis kan tage nogen tid i forbindelse med opgørelse efter konkursbo etc.; fonden skal naturligvis have en rimelig frist til at gennemgå de krav, der indgår, og undersøge, om de er korrekte.

Med hensyn til bidragets størrelse er dette